

Székács Vera

A Hold tudta már

Ponori Thewrewk Aurél emlékére

Soha nem volt még olyan furcsa a Hold,
szinte ijesztő, ahogyan megjelent
azon az októberi hétfő estén a keleti láthatár fölött.
Míntha nem is ő lett volna az,
hanem egy szederjes vagy inkább penész-zöld
fényű lámpa a tó felszínén,
torzan, mint egy darab töredezett cserép.

De ő volt az mégis, mert aztán,
ahogy lassan fölfelé vánszorgott az égen,
kezdte összeszedni magát.
Paloznakkal szemben már kerekesebb volt a képe,
és kisárgult, de csak amolyan párás, borongós sárgára.
Tudta már, hogy nem vagy ott, Aurél, és többé nem is leszel.
Téged siratott.

Siratta derűs, kék szemednek értő tekintetét,
mely oly sok éven át irányult felé,
hogy ember annál többet nem remélhet.
Érezte, hogy Paloznak fölött ezentúl
hiányod mindig fájni fog.

